

γουστερούλα ή, Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Τριφυλ.)

Έκ τοῦ οὐσ. γοῦστέρα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦλα.

Ἡ μικρὰ σαύρα, ἡ γοῦστερίτσα ἐνθ' ἄν.: Εἶδα μιὰ γουστερούλα μ' ἀλλόκοτο χρώμα Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. εἰς λ. γοῦστερίτσα.

γουστερόψαρο τό, ἐνιαχ. βοστερόψαρο Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Κάβ. Σπαρτερ. κ.ά.)

Έκ τῶν οὐσ. γοῦστέρα καὶ ψάρι.

Ὁ ἰχθὺς Τράχουρος ὁ μεσογειακὸς (Trachurus mediterraneus) τῆς οἰκογ. τῶν Καραγκιδῶν (Carangidae), ὁ σαῦρος τῶν ἀρχαίων ἐνθ' ἄν. Συνών. γοῦστέρας (εἰς λ. γοῦστέρα 3).

γουστεύω Ἀπουλ. (Καλημ.)

Έκ τοῦ οὐσ. γοῦστο.

Ἀπολαύω: Γούστευσε λίο καιρὸ (ἀπήλαυσε, ἡγάριστηθῇ ὀλίγον καιρὸν).

γουστιάρης ἐπιθ. ἐνιαχ. γουστιάρ'ς Μακεδ. (Καστορ.)

Έκ τοῦ οὐσ. γοῦστο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάρης.

Ἀστεῖος ἐνθ' ἄν.: Ξέρ'ς τί γουστιάρ'ς εἶμι αὐτός; Μακεδ. (Καστορ.) Συνών. εἰς λ. γουστιάρικος.

γουστιάρικος ἐπιθ. ἐνιαχ. γουστιάρ'κους Μακεδ. (Δαμασκην.)

Έκ τοῦ οὐδ. γοῦστιάρικο τοῦ ἐπιθ. γοῦστιάρης.

Ἀστεῖος ἐνθ' ἄν. Συνών. γοῦστιάρης, γοῦστόζικος 1.

γοῦστο τό, κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Τσολλῖν.) γοῦστον Κύπρ. Σύμ. γοῦστον κοιν. βορ. ἰδιωμ. γοῦστον Θεσσ. (Συκαμν.) βοῦστο Ἀδραμ. Χίος ὀῦστο Κεφαλλ. (Δειλινᾶτ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γιοῦστο Κέρκ. (Κασσιόπ.) ἀβγοῦστο Θράκ. (Μάλγαρ.) γοῦστος ὁ, Ἡπ. (Κουκούλ.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Ὑπάτ.)

Έκ τοῦ Ἰταλ. *gusto*=γεῦσις, ἔφεσις, ὄρεξις.

1) Ἡ γεῦσις, ἡ νοστιμάδα ἐπὶ φαγητῶν καὶ ποτῶν πολλαχ. καὶ Ἀπουλ. (Τσολλῖν.): Ἐτοῦτο τὸ φατ' δὲν ἔχει κανένα γοῦστο Κεφαλλ. Τὰ βλίτα δὲν ἔχουν κανένα γοῦστο Λεξ. Δημητρ. Αὐτὸ τὸ πεπόνι δὲν ἔχει κανένα γοῦστο Λεξ. Πρω. Σοῦ δίνουν ἂν ὦριον γοῦστο, μ' ὅτ-τι τὰ τρώῃ (σοῦ δίδουν μίαν ὠραίαν γεῦσιν, ὅταν τὰ τρώῃς) Τσολλῖν. Ὅλο δὲ γοῦστο του ἔχει τὸ χερ'νὸ (=χοίρειον κρέας) Πάρ. (Νάουσ.) 2) Εὐχάριστος ἐντύπωσις, τέρψις ἢ ἀπόλαυσις προκαλουμένη ἐκ ποικίλων αἰτίων κοιν.: Δὲν ἔχει γοῦστο αὐτὸ πού λές κοιν. Δὲ βρίσκω κανένα γοῦστο 'ς αὐτὸ τὸ παιχνίδι κοιν. Ἐχει κι αὐτὸς τὸ γοῦστο του κοιν. Ἐχ'ν γοῦστον αὐτὰ τὰ κούτσ'κα (=μικρὰ παιδιὰ) Θεσσ. (Συκαμν.) Τὰ λόγια σ' δὲν ἔχ'ν γοῦστο Μ. Ἀσία. (Κυδων.) Δὲν ἔχουνε κανένα γοῦστο τ' ἀστεῖα σου Εὐβ. (Βρύς.) Δὲ τσῆ βρίσκω κανένα γοῦστο οὔτε 'ς τὴν ὁμιλίᾳ οὔτε 'ς τὴ βορπατησιᾷ οὔτε 'ς τὸ κορμὶ οὔτε πουθενά Παξ. || Φρ. Κάνω γοῦστο (αἰσθάνομαι ἀπόλαυσιν, διασκεδάζω, εὐχαριστοῦμαι) κοιν. Ἐχει γοῦστο αὐτὸς (εἶναι εὐχάριστος εἰς τὴν συναναστροφὴν) σύνθηθ. Γιὰ οὔστο (πρὸς εὐχαρίστησιν) Κεφαλλ. Τοῦ γάνου γοῦστον (ἀστετεύομαι

μαζί του) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Δὲν τὸ κάνω γοῦστο (δὲν εἶναι τῆς ἀρεσκείας μου) Λεξ. Πρω. Κάνανε γοῦστο οὐλὸς ὁ κόσμος μὲ σένανε (διασκεδάζε ὁλὸς ὁ κόσμος μὲ σένα) Εὐβ. (Βρύς.) Ἐκανε γοῦστον; (διεσκεδάσας;) Στερελλ. (Ὑπάτ.) || Φρ. Ἐχει γοῦστο νὰ (γίνῃ ἢ νὰ μὴ γίνῃ τι, ὥστε νὰ προκληθῇ εὐχαρίστησις ἢ δυσἀρέσκεια ἐπὶ τοῦ πιθανῶς νὰ συμβῇ τι μὴ προσδοκώμενον) κοιν. Ἐχει γοῦστο νὰ βρέξῃ καὶ δὲν πῆρα ὀμπρέλα κοιν. Ἐχει γοῦστο νὰ μὴν προφτάσω τὸ τραῖνο κοιν. Ἐχει γοῦστο νὰ ῥθῇ καὶ νὰ μᾶς βοῇ κοιν. Ἐχει γοῦστο νὰ πῆς πὼς τὸ ξέρεις κοιν. Ἐχει οὔστο νὰ μᾶσε ἐλάση καὶ νὰ μὴν ῥοθῇ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐχ' γοῦστον νὰ ῥθῇ οὐ πατέρας μας Στερελλ. (Ὑπάτ.) Γιὰ χάρη γοῦστον κοιν. || Ἄσμ.

Ἐν γοῦστον νὰ πεθάνουμιν ἀντάμα καὶ πετῶντα Κύπρ. 3) Ὁρεξις, ἐπιθυμία, εὐθυμία, διάθεσις κοιν.: Μοῦ χάλασες πάλι τὸ γοῦστο μου μὲ αὐτὰ πού μοῦ 'πες Νάξ. (Γαλινᾶδ.) Πάμενε νὰ μεθύσωμενε, νὰ κάμωμενε γοῦστο αὐτόθ. Ἐγὼ θὰ κάμω σύμφωνα μὲ τὸ γοῦστο μου Εὐβ. (Αἰδηψ.) Δὲν τὸν ἤρθε 'ς τὸ γοῦστο του νὰ γελάσῃ (ἐκ παραμυθ.) Θράκ. (Καλλικράτ.) Δὲν ἔχει γοῦστο ταῦτέρον (δὲν ἔχει διάθεσιν, εἶναι δύσθυμος ἀπὸ τὸ πρῶτ) Σίφν. Δὲν ἔχ' γοῦστο γιὰ τίποτα Στερελλ. (Ἀχυρ.) Τοῦ κάνει ὅλα τὰ γοῦστα τοῦ παιδιοῦ καὶ θὰ τὸ χαλάσῃ. Πελοπν. (Κίτ.) || Φρ. Εἶναι τοῦ γοῦστον μου (εἶναι τῆς ὀρεξέως μου, εἶναι αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐπιθυμῶ) κοιν. Κάνω τὸ γοῦστο μου (κάμνω τὰς ὀρεξεις, τὰς ἐπιθυμίας μου) σύνθηθ. Ἐχει κάτι γοῦστα! (κατὰ παράλειψιν τοῦ ἐπιθ. παράξενα, περίεργα εἶναι ἰδιότροπος) σύνθηθ. Εἶναι 'ς τὰ γοῦστα του (εἶναι εὐδιάθετος) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Γοῦστο δικό μου θὰ γενῆς; (θὰ μοῦ ἐπιβάλω τὰς ἀπόψεις σου;) Εὐβ. (Βρύς.) Ὁ καθένας μὲ τὸ γοῦστο του (ἐκαστος κατ' ἴδιον τρόπον κρίνει τὰ πράγματα ἢ ὀρεξεις ἐκάστου εἶναι κανὼν μὴ ἐπιδεχόμενος διὰ τὸ ἄτομον αὐτὸ ἀμφισβήτησιν) σύνθηθ. Ἐδῶ εἶναι γοῦστα καὶ γοῦστα (ἐκαστος ἔχει ἰδίαν προτίμησιν) πολλαχ. Γοῦστο μου καὶ γοῦστο σου (ὁμοία μὲ τὴν προηγούμεν.) πολλαχ. Κάνε γοῦστο πού δὲ θὰ θέλῃ νὰ πᾶμε (κοίταξε πού δὲν θὰ θέλῃ νὰ πᾶμε) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) || Παροιμ. Γιὰ πολλοῦ λογιῶ γοῦστο κρέας δὲ μένει 'ς τὸ χασαπενὸ (ἐξ αἰτίας πολλῶν ἐπιθυμιῶν δὲν μένει ἀπώλητον κρέας εἰς τὸ κρεοπωλεῖον ὑπάρχουν διαθέσεις δι' ὅλα τὰ πράγματα) Νάξ. Μὲ κάθε μιανοῦ τὸ γοῦστο κριάς 'ς τὸ χασάπη 'ε μένει ('ε = δὲν ὁμοία μὲ τὴν προηγούμεν.) Ἰων. (Κρήν.) 4) Αἰσθησις τοῦ καλοῦ, ἡ φιλοκαλία κοιν.: Ἐχει γοῦστο (ἔχει φιλοκαλίαν) κοιν. Δὲν ἔχει καθόλου γοῦστο (στερεῖται φιλοκαλίας) κοιν. Δὲν ἔχει καθόλου γοῦστο 'ς τὸ ντύσιμο κοιν. Ντύνεται μὲ γοῦστο κοιν. Φόρεμα - ἐπιπλο μὲ γοῦστο κοιν. Εἶναι ραμμένο - τυπωμένο - ἐπιπλωμένο - στολισμένο μὲ γοῦστο κοιν. Δὲν ἔχει γοῦστο ὁ τεχνίτης Ἀθῆν. Δὲν ἔχ' καθόλ' γοῦστον (στερεῖσαι φιλοκαλίας) Μ. Ἀσία (Κυδων.) Γοῦστα εἰν' ἐδῶ! (διάφοροι ἀντιλήψεις περὶ καλαισθησίας) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Γιὰ ὅλα αὐτὰ ρωτοῦσαν τὴν σταχτοπούτα, γιατί εἶχε πολὺ γοῦστο καὶ αὐτὴ τοὺς ὁρμήνευε πάντα τὸ καλύτερο (ἐκ παραμυθ.) Ἀθῆν. || Ἄσμ.

Μ' ἔκαψε ἡ φούστα σου, | τὰ νάζια καὶ τὰ γοῦστα σου Πελοπν. (Μαντίν.) κ. ἄ. 5) Χαρτοπαικτικὸς ὅρος εἰς τὸ παιχνίδιον τὸ καλούμενον πρέφα κοιν.

γουστόζικα ἐπίρρ. πολλαχ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. γοῦστόζικος.

Χαριέντως, μὲ φιλοκαλίαν, καλαισθησίαν, μὲ γοῦστο πολλαχ.: Ἐχει ἐπιπλώσει τὸ σπῖτι πολὺ γουστόζικα Ἀθῆν.

Μιλάει πολὺ γουστόζικα (μὲ μεγάλην χάριν) αὐτόθι. *Εἶναι πολὺ γουστόζικα βαλμένο Λεξ. Δημητρ. Ντύνεται πάντα γουστόζικα* Ἀθῆν.

γουστόζικος ἐπίθ. σύνηθ. γουστόζ'κους σύνηθ. βορ. ἰδιωμ. γουτσόζ'κους Μακεδ. (Βόιον) γουστότσ'κους Μακεδ. (Κοζ.) γουστόδικος Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) γουστόδ'κους Μακεδ. (Καστορ.) γουστό'κους Μακεδ. (Κοζ.) γουστουζίκος Νάξ. (Γαλανᾶδ.)—Γ. Ψυχάρ., "Ονειρ. Γιαννίρ., 32 γουστόζ'κους Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ σ τ ό ζ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι κ ο ς.

1) Εὐγευστος Προπ. (Ἀρτάκ. κ.ά.)—Γ. Ψυχάρ., "Ονειρ. Γιαννίρ., 32: "Αμα ἤθιλι νὰ κάμ' τοῦ κουριὰν πιὸ γουστόζ'κον, ἔβαζι κὶ λίγ' ζάχαρ' Ἀρτάκ. Μέρα νύχτα 'ς τὸ τραπέζι, τρώγε τὰ πιὸ καλύτερα φαγιά, τὰ πιὸ φίνα, τὰ πιὸ γουστουζικά. Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν. 2) Χαρίεις, καλαίσθητος σύνηθ.: Κάνει γουστόζικο ντύσιμο Ἀθῆν. Πουλὸ γουστόζ'κον γίν'κ' αὐτὸ τοῦ φ'στιά' τῆς Λεύκους Ἡπ. (Κουκούλ.) Οὐ Βαγγέλ'ς τραγ'δουσ' ἕνα γουστόζ'κον τραγ'δάξ' Στερελλ. (Παρνασσ.) *Εἶναι γουστόζικο αὐτὸ τὸ карабошкаράκι* Ἑρεικ. || Ποίημ.

Τὰ χάριτινα καράβια μας, | παιδὶ τὰ 'χω ἐτοιμάσει γουστόζικα, σὰν πῶς τὰ θές
Σ. Σκίπ., Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 40. 3) Ἀστεῖος, διασκεδαστικός σύνηθ.: Μὰ ξέρεις τί γουστουζικο κοπέλι εἶναι! "Αμα 'ν' ἀρχίσῃ νὰ λέῃ, μπορεῖ νὰ σὲ κάμῃ νὰ ξεκαρδιστῇς ἀπὸ τὰ γέλια Νάξ. (Γαλανᾶδ.) *Εἶναι γουστόζ'κους ἄντρας* Στερελλ. (Ἀχυρ.) Θὰ σοῦ ποῦμι γουστόδ'κα πράματα, θὰ γιλάσ'ς πουλὸ Μακεδ. (Καστορ.) Ἀδουκῆθ'κα τοῦ μακαρίτ' τοῦ Στάμ'κον, πόσον γουστότσ'κους ἦταν (ἀδουκῆθ'κα = ἐνεθυμήθην) Μακεδ. (Κοζ.) Τοῦ πιὸ γουστόζ'κον κατόρθωμα τοῦ Βαγγέλ' ἦταν τότε πῶβαλι τ'ς γάττις 'ς τὴ γ'ναῖκα Στερελλ. (Παρνασσ.) Μὰ ὅταν τὸ φέρῃ ὁ λόγος, ξέρει νὰ σοῦ πῇ καὶ κἀνένα γουστόζικο ἀνέκδοτο Γ. Ψυχάρ., Στὸν Ἰσκιο, 136. Συνών. γ ο υ σ τ ό ζ ο ς 2. 4) Ἰδιόρρυθμος, παράξενος Νάξ. (Μον.): Τὰ πιὸ γουστόζικα ὀνόματα. 5) Τὸ οὐδ. καὶ ὡς οὐς., τὸ ἀστεῖον Πελοπν. (Κάμπος Λακων.): *Νὰ στσεφτώ ἕνα γουστόδικο* (νὰ σκεφθῶ ἕν ἀστεῖον).

γουστόζος ἐπίθ. σύνηθ. γουστόζους σύνηθ. βορ. ἰδιωμ. 'ουστόζος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γουστόδιος Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *gustoso* = τερπνός, ἀστεῖος. Ὁ τύπ. γ ο υ σ τ ό δ ι ο ς κατὰ τὰ ἐπιθ. πα ρ ό δ ι ο ς, π λ α ν ό δ ι ο ς.

1) Εὐγευστος Ἑρεικ.: Τὸ ποδικοσαργόπουλο ὅπως θέλεις τὸ μαγερεύεις. *Εἶναι γουστόζο φαῖ* (ποδικοσαργόπουλο = μικρὸς ποντικοσαργός, εἶδος ἰχθύος). 2) Ὁ ἀστεῖος, ὁ εὐχαρίστως ἀκουόμενος νὰ ὁμιλῇ σύνηθ.: *Γουστόζος ἄνθρωπος, γουστόζα γυναικα* Κεφαλλ. "Εναι πολὺ γουστόδιος. *Νὰ τὸν ἀκούῃς, θὰ ξεκαρδιστῇς 'ς τὰ γέλια* Πελοπν. (Κίτ. Μαν.) Ὁ κακοξημερωμένος, ἐξυπνος καὶ 'ουστόζος πού 'ναι! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὁ δικαστὴς μάλιστα βρῆκε πολὺ γουστόζα τὴ σορτίτα αὐτῇ τοῦ Ζακυνθινοῦ (σορτίτα = ἐξοδος) Γ. Ξενοπ., Κόσμος, 139 *Ξεκαρδίζονταν ἀπὸ τὰ γέλια, μὰ τὰ 'λεγε τόσο γουστόζα!* Γ. Ξενοπ., Πλούς. καὶ φτωχ., 129. Συνών. γ ο υ σ τ ό ζ ι κ ο ς 3.

γουστός ἐπίθ. ἀμαρτ. Οὐδ. γουστό Πελοπν. (Μεσσην.) Στερελλ. (Περίστ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο ὕ σ τ ο ς.

1) Εὐγευστος, νόστιμος ἐνθ' ἄν.: *Τοῦ ἀχλάδ' ἦταν γουστό* Στερελλ. (Περίστ.) 2) Τερπνός, εὐχάριστος, διασκεδαστικός ἐνθ' ἄν.: *Πές εὐτοῦνο τὸ τραγοῦδι, πού 'ναι πολὺ γουστό* Πελοπν. (Μεσσην.)

γουταπέγκα ἡ, Ἀθῆν. — Λεξ. Δημητρ. *βουταπέγκα* Ναύστ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *guttaperca*.

Κομμιώδης οὐσία λαμβανομένη ἀπὸ τοῦ δένδρου Δίχοψις ἡ γούτα (*Dichopsis gutta*) τῆς οἰκογ. τῶν Σαποτιδῶν (*Sapotaceae*), τὸ ὁποῖον φύεται εἰς τὴν Σιγκαπούρην. Ἐκ τοῦ χυμοῦ τούτου παρασκευάζονται φύλλα παρεμβλλόμενα μεταξὺ δύο μεταλλικῶν τεμαχίων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς στεγανότητος τῆς συνδέσεως ἢ χρησιμοποιοῦμενα ὡς μονωτικὸν ὑλικὸν τῶν ἠλεκτρικῶν καὶ τηλεγραφικῶν καλωδίων ἢ δι' ἐπάλειψιν τῶν πληγῶν ἐνθ' ἄν.

γουτίζω Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο ὕ τ ο ς.

Κάμνω ἔρωτα πρὸς τινα Νίσυρ.: Ἀσμ.

Ἐγύρισά το τὸ χωριό, πάλι θὰ τὸ γυρίσω, ὡσὰν ἐσένα ἄλλο νιὸ δὲν ἡῶρα νὰ γουτίσω.

γοῦτος ὁ, πολλαχ. γοῦτους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Πιθαν. τὸ Βυζαντ. γ ο ὕ τ ο ς, τὸ ὅπ. εἰς τὸ Μ. Ἐτυμολ. 238,55 «γοῦτος» ληκύθου εἶδος», ἴσως ἕνεκα τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἡχου τοῦ παραγομένου κατὰ τὴν ἐκ τῆς ληκύθου ἔκροτῃν τοῦ ὕδατος πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ πτηνοῦ.

1) Ἡ ἄρρην περιστερὰ πολλαχ.: "Οταν ἀκοῦς τὸ γοῦτο νὰ φωνάζῃ, εἶναι κακὸ Πελοπν. (Κυνουρ.) Οὐ γοῦτους φωνάζ' οὐλ' μέρα Θεσσ. (Πρόδρομ.) Αὐτὸν τοῦ γοῦτου βαρέθ'κα νὰ τοὺν ἀκούουν νὰ φωνάζ' οὐλ' μέρα Θεσσ. (Κρήν.) || Φρ. *Εἶναι φουσκωμένος σὰ γοῦτος* (ἐπὶ τῶν κομπορημόνων) Ἀθῆν. β) Ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ εὐτραφὴς εἰς τὸ πρόσωπον Ἀθῆν. 2) Εἶδος πτηνοῦ μεγέθους κόρακος Μακεδ. (Κοζ.) 3) Ὁ ἰχθύς Σκυλιόρρινος ὁ ἀστερώδης (*Scyliorhinus stellaris*) τῆς οἰκογ. τῶν Σκυλιορρινιδῶν (*Scyliorhinidae*) Κύθηρ. Συνών. γ ά τ τ ο ς 2, γ α τ τ ό ψ α ρ ο 1. 4) Ὁ ἰχθύς Φυκίς ἡ μεσογειακὴ (*Phycis mediterranea*) τῆς οἰκογ. τῶν Γαδιδῶν (*Gadidae*) ἑνιαχ. 5) Εἶδος παιδιᾶς Θεσσ. (Μελιβ.)

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γοῦτος καὶ ὡς ἐπών. καὶ ὡς παρωνύμ. πολλαχ.

γουτούρεμαν τό, βλ. κουτούρεμαν.

γουτουρεύω βλ. κουτουρεύω.

γουτσάδι τό, ἑνιαχ. γουτσάδ' Θεσσ. (Κρυόβρ. Σουκαμν.)

Ἐκ τοῦ Κουτσοβλαχ. γιῑῑῑ (= κριὸς ὁδηγὸς ποιμνίου) καὶ τῆς παραγωγ. κατάλ. -ά δι.

Κριὸς, συνήθως εὐνουχισθεὶς ἐνθ' ἄν. Συνών. κ ε σ έ μ ι.

γουτσάκι τό, ἑνιαχ. γουτσάκ' Θράκ. (Ἡρακλίτσ.) Προπ. (Πέραμ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο ὕ τ σ ο ς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ά κ ι.

Ὁ μικρὸς γ ο ὕ τ σ ο ς, μικρὰ λέμβος ἐνθ' ἄν.

γουτσάρι τό, ἑνιαχ. γουτσάρ' Μακεδ. (Δεσκάτ.)

Ἐκ τοῦ Κουτσοβλαχ. γιῑῑῑ (= κριὸς ὁδηγὸς ποιμνίου) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ρ ι.

Γ ο υ τ σ ά δ ι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

